

LBRIS

We know
books

Alan MacDonald
**TROLILOR,
PLECAȚI ACASĂ!**

seria Aventuri cu trolî

Ilustrații de Mark Beech



EO

editura rao

UNDPIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MACDONALD, ALAN

Trolilor, plecați acasă! / Alan MacDonald; trad. Laura Frunză

București: Editura RAO, 2008

ISBN 978-606-92676-4-6

I. Frunză, Laura (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119 București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

ALAN MACDONALD

Trolls go home!

Copyright text © Alan MacDonald, 2007

Ilustrații Copyright © Mark Beech, 2007

Drepturile morale ale autorului
și ilustratorului au fost recunoscute.

Traducere din limba engleză
LAURA FRUNZĂ

© Editura RAO, 2008
pentru versiunea în limba română

octombrie 2010

ISBN 978-606-92676-4-6

*Pentru Sally, cu dragoste
de trol – A.M.*

*Lui Robyn și Duncan pentru
sprijinul și încurajarea lor
necondiționată – M.B.*

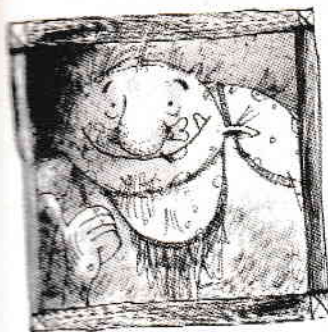


FAMILIA PRIDDLE: Roger, Jackie și Warren

Descriere: oameni cu fața spălăcită

Le plac: pacea și liniștea

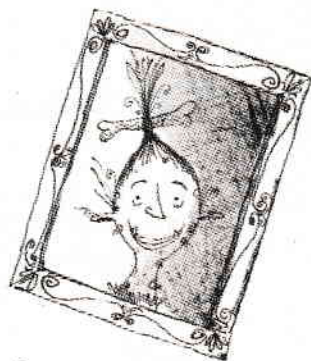
Nu le plac: trolii



Domnul Trol: Egbert/Eggy

Descriere: înalt, brunet
și înfricoșător

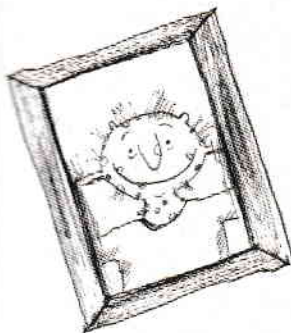
Îi place: să răcnească,
să tropăie și să se ascundă
sub poduri



Doamna Trol: Nora

Descriere: superbă
(întrebați-l pe domnul
Trol)

Îi plac: îmbrățișările și
sărutările, peșterile și
întunericul



Ulrik Trol

Descriere: mare pentru
vârsta lui

Îi plac: mirosurile, cân-
tatul, jocul cu pietrele



Capra

Descriere: ființă cu
barbă, cu miros puter-
nic

Îi plac: muntii, iarba
Nu îi place: să fie mân-
cată



Înalt, brunet și urât

– Jackie! Vino să vezi! Se mută în casa vecină!

Domnul Priddle avea telescopul îndreptat spre o camionetă cu mobilă, mare și albastră, parcată pe aleea casei vecine. Vocea soției lui pluti în sus pe scări.

– Roger! Sper că nu tragi cu ochiul prin telescopul acela!

– Desigur că nu, spuse domnul Priddle, cu ochiul lipit de lentilă. Stai așa! Tocmai coboară! Pot să îi văd... Sfinte Dumnezeule!

– Ce e, dragă?

Doamna Priddle intră în dormitorul din față cu două căni de ceai în mână. În spatele ei venea Warren,

fiul lor cu fața plină de pistrii, care urcase la etaj ca să vadă de ce se făcea atâta caz.

– Sunt imenși! Uriși! exclamă domnul Priddle.

– Păi, unii oameni sunt înalți, replică soția lui. Doar fiindcă tu ești cam scund, Roger, nu înseamnă că...

– Nu, vreau să spun *cu adevărat* imenși, Jackie! Uită-te și tu!

Doamna Priddle își încrucișă brațele pe piept.

– Nu trag cu ochiul la vecini printr-un telescop. Ce vor crede dacă ne vor vedea că ne uităm la ei pe după perdele?

– Pe mine nu mă deranjează să trag cu ochiul, se oferi Warren. Lăsați-mă să mă uit!

– Imediat, Warren, spuse domnul Priddle nerăbdător. Doamne Sfinte! N-am văzut în viața mea pe cineva atât de pârșos!

– Păi, și ce dacă sunt? replică doamna Priddle. Doar fiindcă tu ești chel ca un nou-născut nu înseamnă că...

– Nu mă refer că au mult păr pe cap. Au păr *peste tot*, spuse domnul Priddle.

– Spui prostii!

– Uită-te și tu! spuse domnul Priddle.

– Lasă-mă să mă uit! E rândul meu! strigă Warren, întinzându-se spre telescop.

– Ia-ți mâinile de pe el, Warren! se răsti tatăl lui.

– Nu fi copil, Roger, spuse doamna Priddle. Lasă baiatul să se uite!

Warren se băgă în fața tatălui său. Își acoperi un ochi și se uită cu celălalt prin lentilă. Îl văzu pe unul dintre vecinii lui cărând o masă către ușa de la intrare. Masa părea tăiată direct din trunchiul unui copac, dar creatura – nu o putea numi persoană – o căra de parcă nu era mai grea decât un băț de chibrit.

– Bleah! Ce *urâți* sunt! spuse Warren.

– Warren! îl certă mama lui. Nu e frumos să vorbești așa despre oameni.

– Dar, mamă, *chiar* sunt urâți, repetă Warren.

– Are dreptate, Jackie, fu de acord și domnul Priddle. Sunt niște brute. După cum arată, ar trebui să stea la grădina zoologică, nu într-o casă.

Își dădu fiul la o parte cu coatele, ca să se poată reaseza la telescop.

– Inventati voi totul, spuse doamna Priddle.

– Ba nu! Uită-te și tu!

– V-am spus că nu îmi spionez vecinii prin telescop. E nepolitic.

Doamna Priddle sorbi din ceai afectată.

– Mai coboară unul! exclamă Warren încântat. Sunt trei în total!

– Dă-te mai încolo! spuse doamna Priddle.

Își dădu la o parte bucelele blonde și își puse ochiul la telescop.

– Vai, păcatele mele! spuse ea. Mi se face rău.

Trolii care se mutau la numărul 10 ar fi fost o apariție surprinzătoare pentru toată lumea. Domnul Trol era îmbrăcat cu un maiou alb și o pereche de pantaloni scurți de un roșu aprins, care îi ajungeau până la genunchi, iar pe cap avea o șapcă de baseball. Acestea erau singurele piese de îmbrăcăminte din magazin care erau îndeajuns de mari ca să îi vină. Doamna Trol purta o rochie de bumbac înflorat atât de strânsă pe corp încât în orice moment i-ar fi putut sări nasturii din cusături. Numai fiul lor, Ulrik,



arăta oarecum normal. Dar era cam dificil pentru orice trol să arate normal stând pe strada Mountain View din orașelul Biddlesden, în această dimineață însoțită.

Trolii aveau păr des și castaniu pe toată suprafața corpului. Le ascundea fețele, cu excepția ochilor negri precum cărbunele, a nasurilor ca niște rături și a celor doi colți albi și ascuțiți care le ieșeau de o parte și de alta a gurii. Majoritatea trolilor nu pot fi apreciați drept frumoși. De fapt, dacă ai da întâmplător peste un trol – să spunem că te plimbi printr-o pădure adâncă și întunecoasă –, probabil că ai țipa și te-ai cățara în cel mai apropiat copac mai repede decât o veveriță speriată. Numai mărimea unui trol e de ajuns să sperie pe cineva. Urâtenia lor e legendară, chiar și Muma-pădurii sau o vrăjitoare și-ar pierde pofta de mâncare văzându-i. Domnul Trol era mai mult sau mai puțin de dimensiunea unui urs grizzly care stă pe labele din spate – iar lângă el Roger Priddle ar fi arătat ca o lăcustă la cură de slăbire. Chiar și noua lor casă de la numărul zece părea mică pe lângă ei, așa cum a descoperit domnul Trol când a încercat să bage masa pe ușa de la intrare.

– Ooof! Grrrrr! răcni el. E prea mică.

– Nu se poate să fie prea mică, spuse doamna Trol. Are aceeași mărime dintotdeauna.

LIBRIS.ro
 – Nu masa, mormăi domnul Trol. Ușa! Nu pot să intru pe ușa pentru că e prea mică!

– Păi, folosește-ți capul atunci, oftă doamna Trol.

Și așa a făcut domnul Trol. Și-a izbit capul mare și pârós de cadrul ușii, iar peretele de deasupra a cedat, lasându-i suficient spațiu să se strecoare înăuntru cu tot cu masă.

Alături, domnul Priddle trase adânc aer în piept.

– Ai văzut asta? A făcut ușa bucăți! Cu capul!

– Sper că nu are de gând să facă asta de fiecare dată când vine acasă, spuse doamna Priddle.

Înăuntrul casei cu numărul 10, familia Trol aruncă o privire în noul lor cămin. Tapetul de un galben în-sorit lumina pereții, iar pe jos erau covoare.

Domnul Trol adulmecă.

– E foarte curat, mormăi el.

– Nu-ți face griji, Egbert, spuse doamna Trol, schimbăm noi asta în curând. Puțin noroi de calitate pe podea, câteva frunze mucegăite – și va arăta ca acasă.

– Mie îmi place așa cum e, spuse Ulrik. E mult mai frumos decât în vechea noastră peșteră.

Domnul și doamna Trol schimbă o privire sum-bră. Ulrik alergă pe coridor.

– Suuuper! Sunt și scări! Pot să mă uit acolo, ma-mă? strigă el, sărind câte două trepte deodată.

În baie, trolii se holbară la cada de un alb străluci-tor.

– Ce-i asta, mamă? întrebă Ulrik.

– E o cadă, drăguțul meu pârós, explică doamna Trol. Te întinzi în ea.

Ulrik se urcă în cadă și se întinse pe spate. Era cam strâmtă chiar și pentru un copil de trol ca el. Picioarele lui mari și pâróase îi ieșeau afară pe la capătul căzii.

– Ce-i asta? întrebă el, răsucind un robinet ar-gintiu. Dușul îl împroșcă cu o mulțime de jeturi subțiri de apă.

– Ha, ha! Mă gădila! chicoti Ulrik. M-am udat tot!

– Ieși afară de acolo, Ulrik, mormăi domnul Trol. Intră ploaia în casă.

– Nu e ploaie, este un duș, explică doamna Trol, închizând robinetul. Am citit că uamenii fac un duș în fiecare zi. Ca să se mențină curați.

– Curați? se minună domnul Trol, scuturându-se de groază. Vrei să spui că se spală? Cu apă?

– Da, și cu ceva numit săpun.

– Vreau să mă spal și eu cu săpun! strigă Ulrik.

Domnul și doamna Trol schimbă încă o privire îngrijorată.

– Nu vrem să miroși dulce ca o margaretă, mârâi domnul Trol. Trolii miros a pădure, a pământ, a întu-neric. Astea sunt vechile mirosuri trolice.



Ulrik își adulmecă subsuorile. Îi plăcea propriul miros. Se întrebă cum miros uamenii de aproape. Se hotărî să adulmece unul cu prima ocazie care i se va ivi.

La cină erau toți leșinați de foame. Călătoriseră mult din munții îndepărtați și albaștri ai Norvegiei până aici. Doamna Trol le puse pe masă o singură conservă. Domnul Trol arătă spre ea cu furculița.

– Ce-i asta?

– Se numește iahnie de fasole, spuse doamna Trol. Am cumpărat-o de la magazinul din colț.

Domnul Trol strâmbă din nas de dezgust.

– Fasole? Eu nu pot mânca fasole – ce fel de mâncare e asta? Trolii mănâncă doar carne! Unde e plăcinta din carne de capră?

Doamna Trol oftă.

– Nu suntem acasă acum, Egbert. Nu cred că e așa de ușor să găsești carne de capră.

– Nu avem plăcintă din carne de capră?

Domnul Trol rămase cu gura căscată.

– Nu da vina pe mine, se apăra doamna Trol. Tu ai vrut să ne mutăm aici.

– N-am avut de ales, știi foarte bine asta, spuse domnul Trol supărat. Cum mai puteam rămâne după ce s-a întâmplat?

– Dar ce s-a întâmplat? întrebă Ulrik cu naivitate.

Parinții lui nu îi explicaseră niciodată de ce plecașeră de-acasă în așa mare grabă. Domnul Trol își acoperi fața cu mâinile.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Cândva tot va trebui să îi spunem, zise doamna Trol.

– Ce să îmi spuneți? întrebă Ulrik.

– Ulrik, zise doamna Trol, tatăl tău a avut o experiență neplăcută. Cu un țap.

– Nu! Nu vorbi despre asta! mârâi domnul Trol.

– Are dreptul să știe, insistă doamna Trol. Îi spui tu sau îi spun eu?

Domnul Trol se uită la fiul lui pe deasupra mâinilor.

– A fost un monstru, Ulrik, spuse el. Un monstru!

– Era un țap, Egbert, spuse doamna Trol. Nu exagera!

Domnul Trol se uită la fiul lui.

– Un țap uriaș, Ulrik. Avea doi frați, dar pe lângă el păreau niște prichindei. L-am înfruntat pe pod.

Avea copitele ca fierul și coarnele ascuțite ca niște cuțite.

– Ce s-a întâmplat tata? întrebă Ulrik, cu ochii mari. Ai răcnit și l-ai alungat?

Domnul Trol clătină din cap, nefiind în stare să pronunțe cruntul adevăr.

Doamna Trol continuă povestirea.

– Țapul l-a atacat, spuse ea. Tatăl tău și-a pierdut curajul și a fost aruncat de pe pod în apele râului. A trebuit să îl târască afară de urechi, altfel s-ar fi înecat.

– Ce rușine, gemu domnul Trol. Ce rușine!

– Deci, vezi tu, Ulrik, de asta a trebuit să ne mutăm, continuă doamna Trol. Tatăl tău a simțit că, dacă am fi stat acasă, ceilalți trolî s-ar fi amuzat mereu pe seama lui.

– Învins de un țap! Cum să mă mai uit în ochii lor? întrebă domnul Trol demn de milă.

Ulrik se duse la tatăl lui și îl mângâie pe capul mare și lăptos.

– Lasă, tată! Pariez că și ceilalți trolî ar fi fugit.

– Așa crezi?

Domnul Trol miji un zâmbet.

– Ai înfruntat cu un țap imens, spuse Ulrik. Cred că ești cel mai curajos tată din tot universul.

Domnul Trol îl strânse ușor în brațe pe fiul lui. Își șterse din ochi un gunoi care îl făcea să lăcrimeze.